

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 420/2017
19.04.2018. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, као председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у правној ствари тужилаца 1. АА, ..., кога заступа пуномоћник Небојша Јанковић, адвокат из ..., и 2. Сечајна маса ББ у стечају, ... као правни следбеник ББ, ..., кога заступа пуномоћник Бранислав Грујић, адвокат из ..., против тужене Агенција за вођење спорова у поступку приватизације као правни следбеник Агенције за приватизацију, Београд, коју у ревизијском поступку заступа пуномоћник Ненад Миловановић, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца првог реда изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6589/14 од 14.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 19.04.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца првог реда изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6589/14 од 14.10.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију, као неоснован.

Образложење

Првостепеном пресудом Привредног суда у Београду П 7863/12 од 17.07.2014. године, у ставу I изреке одбијен је тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се утврди да производи правно дејство Уговор о продаји друштвеног капитала Индустрије одеће ВВ у реструктурирању, ... методом јавног тендера закључен између тужилаца Конзорцијума правних лица која чине АА ... и ББ ... и тужене Агенције за приватизацију РС оверен пред Првим основним судом у Београду Ов.бр. ... од 07.03.2007. године са изменама и допунама бр. 1 Уговора о продаји друштвеног капитала Индустрије одеће ВВ у реструктурирању, ... методом јавног тендера закључен између тужиоца Конзорцијума правних лица кога чине АА ... и правног претходника ББ у стечају ... и тужене Агенције за приватизацију РС, а које су оверене пред Првим основним судом у Београду Ов.бр. ... од 24.05.2010. године као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом II изреке одбијен је тужбени захтев којим су тужиоци захтевали да суд обавезе тужену на исплату износа од 2.098.000,00 еура у динарској противредности по средњем курсу НБС на дан исплате са каматом по Закону о

затезној камати почев од 07.09.2012. године као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом III изреке обавезани су тужиоци да солидарно туженој исплате износ од 973.050,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Привредни апелациони суд пресудом Пж 6589/14 од 14.10.2015. године одбија жалбу тужилаца као неосновану и потврђује наведену првостепену пресуду.

Против другостепене пресуде, тужилац првог реда изјављује благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права. Трошкове је тражио и определио.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл. 399. Закона о парничном поступку (Сл. гласник РС бр. 125/04,...111/09), који се примењује на основу чл. 506. став 1. Закона о парничном поступку (Сл. гласник РС бр. 72/11 ...55/14) Врховни касациони суд налази да ревизија тужиоца првог реда није основана.

Нижестепене пресуде нису захваћене битним повредама из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на које се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијски наводи у вези утврђеног чињеничног стања и оцене доказа, у првостепеном поступку не могу бити ревизијски разлози код побијања другостепене пресуде у смислу члана 398. Закона о парничном поступку. Ревизијом тужиоца се неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из чл. 361. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку јер побијана пресуда не садржи никакве недостатке због којих се не би могла испитати јер су у њој наведени јасни разлози о битним чињеницама који нису у противречности са стањем у списима.

Према утврђеном чињеничном стању тужиоци су као чланови конзорцијума закључили са туженом Агенцијом за приватизацију РС у својству продавца Уговор о продаји друштвеног капитала Индустрије одеће ВВ у реструктурирању од 07.03.2007. године. Уговорена цена је износила 1.750.000,00 еура у динарској противвредности. Уговором су дефинисана права и обавезе купца које се састоје и у инвестирању из сопствених средстава у субјект приватизације у року од пет година у континуитету у складу са инвестиционим програмом. Тужиоци су испунили уговорену обавезу за прву годину у целини, а за другу су делимично испунили и од предвиђених 1.000.000,00 еура испунили 548.189,78 еура од чега је 22.836,32 еура уложено у грађевинске објекте а 525.363,40 еура у опрему. То је констатовано извештајем о редовној контроли извршавања обавезе из друге године реализације уговора од 09.07.2009 године. Тужена је дописом од 27.10.2009. године оставила купцу накнадни рок од 30 дана за испуњење преосталог дела обавезе за другу годину, а дописом од 21.12.2009. године још један рок од 60 дана. Поступајући по предлогу тужилаца од 25.02.2010. године тужена је прихватила промену структуре инвестиционог улагања дописом од 18.03.2010. године и тужиоцима оставила накнадни рок од 60 дана од пријема одлуке за достављање доказа о извршењу инвестиционе обавезе за другу годину у износу од 1.000.000,00 еура. Тај рок је безуспешно протекао 21.05.2010. године. Тужена је дописом од 26.04.2010. године оставила тужиоцима накнадни рок од 60 дана за извршење обавеза у погледу социјалног програма и за откуп акција.

Наведене промене се реализују закључивањем Измена и допуна бр. 1 од 24.05.2010. године. Након тога тужена је Обавештењем о раскиду због неиспуњења уговора о продаји друштвеног капитала од 11.06.2010. године обавестила тужиоце да је контролом извршења уговорних одредби утврђено да купац није извршио уговорну обавезу инвестирања према динамици и структури предвиђеној инвестиционим програмом. Тужена је такође продала део имовинске целине субјекта приватизације.

Имајући у виду утврђено чињенично стање нижестепени судови су утврдили да је правилно спорни Уговор о продаји друштвеног капитала с Анексом по сили закона раскинут због неиспуњења. Тужилац није на начин и у роковима предвиђених Уговором и Анексом извршио своје уговорне обавезе, те је скривио раскид. Стога је неоснован и захтев за накнаду штете.

Ревидент и даље сматра да није било услова да се уговор раскине јер је Анексом од 24.05.2010. године промењена обавеза купца, а тужена им није оставила примерен накнадни рок за испуњење новонастале измењене обавезе. Ови наводи ревизије нису основани.

У тренутку прихватања измена инвестиционе обавезе од стране тужене тужиоци као купци капитала су већ више од годину дана били у доцњи са испуњењем обавезе инвестирања за другу годину. Опоменом од 18.03.2010. године којом је прихваћена измена (који је тужилац првог реда АА примила 22.03.2010. године) остављен им је накнадни рок од 60 дана за испуњење новонастале измењене обавезе. На овај начин тужиоцима је остављен накнадни примерен рок за испуњење и измењене обавезе, који је безуспешно протекао. Закључењем Измена и допуна од 24.05.2010. године овај рок није продужен. Тужиоци нису испунили ни ранију ни измењену обавезу инвестирања. Стога је Уговор са Анексом правилно раскинут од стране тужене због неиспуњења на основу члана 41а Закона о приватизацији.

Поред наведеног језичким и циљним тумачењем Уговора с Анексом, долази се до закључка да је основна обавеза купца како у првобитном тако и у измењеном инвестиционом програму била иста – новчана. Разлика је у томе што је по измењеном програму обавеза садржински уопштенија (инвестирање у било који производни погон и опрему, а не само у погон трикотаже). Отуда таква измена обавеза не може представљати разлог за неизвршење инвестирања. Агенција је и усвојила предлог за измену обавезе инвестирања управо у циљу опстанка уговора и поред једногодишње доцње тужилаца у извршавању обавеза, али ни тај рок није испоштован.

Утврђено је да тужиоци нису извршили уговорену обавезу инвестирања у субјект приватизације на начин, у облику, висини и року који је утврђен Уговором с Анексом, ни у претежном делу. Са наведених разлога је правилно примењено материјално право од стране нижестепених судова.

Анекс је саставни део основног уговора и не може самостално да егзистира. У конкретном случају раскид основног уговора подразумева да је раскинут и Анекс истог. Стога се у конкретном случају не може сматрати да је

Анекс и даље на снази, те су неосновани ревизијски наводи тужиоца у том смислу.

Решавајући по захтеву тужене за накнаду трошкова насталих поводом одговора на ревизију, Врховни касациони суд је закључио да одговор на ревизију није био нужан у овој правној ствари. Самим тим и трошкови који се односе на исте, не представљају нужне трошкове који би се у смислу члана 154. Закона о парничном поступку могли досудити на терет тужилаца. Стога је применом одредби члана 165. истог закона одлучио као у ставу 2. изреке.

Из наведених разлога применом члана 405 став 1. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је одбио ревизију тужиоца првог реда као неосновану и одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић